

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Præstantia Gratiae Dei & Felicitate Hominis eâ donati Considerationes XXXVII.

Lamparter, Heinrich

Monachii, 1657

VII. Gratiam esse præstantiorem omnibus Angelis, & miraculis, & ipsâ
beatitudine.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46645](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46645)

CONSIDERATIO VI. 45

gloriosum, ut præhabeas Gratiæ? ut no-
his esse in Gratia, quam tanta cum dul-
cedine, tanto studio tui, tanto exornan-
di te desiderio Deus offert & pro sola
voluntate accipiendi largitur. Menti-
tus est satanas, quando Christo promi-
sit se daturum omnia regna mundi, &
gloriam eorum. Dare nec voluit, nec
potuit. Mentitur & tibi, quando, ut
Gratiâ Dei te spoliet, nescio quæ me-
liora promittit. Nec si dare vellet
omnia, melius aliquid posset, quàm sit
unicum granum, aut momentum Gra-
tiæ. Vide ergo, quanta tibi damnatio
immineat, si tantum bonum non astringes.

CONSIDERATIO VII.

*Gratiam esse præstantiorem om-
nibus Angelis, & miraculis,
& ipsa beatitudine.*

I. **N**unciare patri meo uniuersam
gloriam meam, dicebat Ioseph
suis fratribus. *Genes. 45.* E ser-
uo & captiuo, dominus Ægypti factus
erat,

erat, ac pater Pharaonis: tantum suam
 conditionem mutarat. Sed hoc nihil
 ad hominem Gratiâ donatum, Ioseph,
 cum corona ac sceptro Ægypti, non
 tantum præcellit seipsum vinctum, &
 squalentem, quanto superior est homo
 Gratiâ potitus, non dico peccatore
 sed Adamo, patre orbis terrarum, &
 ipsa adeo natura Angelica. Nec tanto
 mobilior est summa Seraphinorum na-
 tura lumbricis, aut apibus, quanto eâ-
 dem Seraphinorum naturâ superiorem
 constituit hominem Gratiæ decus. Pro-
 cedat quicumque omnibus naturæ or-
 namentis, opibus, ac splendore præful-
 gens, ipso etiam Sole ac stellis amictus;
 non habebunt, quod mirentur, quod
 aspiciere cupiant Angelicæ mentes. Sed
 Gratiâ Dei micantes videre desiderant,
 mirantur, extollunt, ac Deo gratulan-
 tur, quasi nouo regno sit auctus. Audi-
 vit Ioannes Apoc. 19. *Quasi vocem turbe
 magna, & sicut vocem aquarum multarum,
 & sicut vocem tonitruorum magnorum,
 dicentium Alleluia, quoniam regna-*
 1995

CONSIDERATIO VII. 47

ait Dominus Deus noster Omnipotens: gaudē-
deamus, & exulemus, & demus gloriam ei.
Si quis inops, & corpore miserabili,
mutare posset conditionem suam non
tantum regia fortuna, sed Angelicæ
naturæ felicitate, nunquid hoc faceret?
ac si hoc obtinere posset sola pœniten-
tia suæ miseræ, num dubitaret? *At qui
fide Christi in adoptionem filiorum vocati
sunt, humilitatem naturæ suæ deposuerunt,
& honoranti Christi gratia, quasi splendida
induti purpuræ, ad supernaturalem digni-
tatem ascenderunt.* ait S. Cyrillus in Io.
c. 14.

Qui staret in Sole, terram pro nihilo
reputaret: at supra firmamentum po-
situs, videretur etiam nihilo minor: hoc
loci distantia faceret. Itaque non loco,
sed dignitate, supra totam rerum natu-
ram constitutus in solio Gratæ, pote-
ritne vllas terræ opes aut nugas ama-
re? poteritne se ita abijcere, vt aliquid
admittat cum ea commercij? Ac tan-
tum quidem cum sit Gratæ donum,
nihil tamen est extraordinarium, sed
iste

iste est consuetus & communis cursus iustificationis (seu prima. siue secunda) ut Deo mouente interius animam, homo conuertatur ad Deum inquit Angelicus Doctor supra cit. q. a. 10. & sic Deo ex inuoluntate gratius, ex grato gratior fiat. Si vni tantum homini, vel vnicuique tantum semel in vita offerretur hoc munus tam eximium, quantâ curâ id omnes adipisci studeremus, & conseruare. ? nunc, in tanta eius & acquirendi, & infinitum augendi facultate, tam negligentes quî sumus? quid pro tanta affluentia Bonitatis respondebimus Deo?

II. Amen, amen dico vobis, qui credit in me, opera, quæ ego facio, & ipse faciet, & maiora horum faciet. Io. 14. Plurima Christus admirabiliter fecit, omnem naturæ facultatem excedentia, siue in operandi modo, vt quando subito sanauit ægrotos, siue in materia, vt cum cæcis visum, mortuis vitam restituit; siue denique in ipsa substantia operis, vt quando suum corpus penetrauit per alia corpora, vel dotibus gloriosis ornauit.

CONSIDERATIO VII. 49

haurit. Et his tamen omnibus maiora
 facturos affirmat, non aliquos, sed abs-
 que exceptione omnes, qui credunt in
 eum. *Quandónam faciunt?* Theologi
 cum S. Augustino dicunt, quoties vel
 se, vel alios apud Deum reponunt in
 Gratiám. Hæc maior est quocunque
 miraculo, & præstantius est, teste S.
 Chrysoftomo, mederi animæ peccatis
 mortuæ, quàm iterum reuocare ad vi-
 tam corpora mortua: minúsque fuit,
 iuxta S. Gregorium 3. *dialog.* 17. Laza-
 rum resuscitari in carne, quàm Saulum
 in mente: quia *amplius est resuscitare
 semper victurum, quàm resuscitare iterum
 moriturum.* inquit S. August. *serm.* 44 *de
 verb. Domini.* Ut meritò dicat Richar-
 dus de S. Victore *l. de Patriarch. c.* 44.
*Nescio, si potest homo aliquid à Deo in hac
 vita maius accipere, quàm ut eius ministe-
 rio peruersi homines in melius mutantur.
 O qualis dos? quanta dignitas, talem gra-
 tiam à Deo accipere? Non debuit Deus
 sponsa, à sponso suo, dotem aliam accipere,
 non decuit celestem sponsum, sponsa sua do-*

D

tem

rem aliam donare, quàm, ut per adoptionis gratiam, possit multos Deo filios gignere; & de filiis ira, ac gehenna, Regni celestis heredes adscribere. Neque tamen suscitare mortuos, genus est summi miraculi. Plus est penetrare duo corpora, & gloriosum facere corpus humanum. Quid autem? quolibet actu charitatis, qualibet eleemosynâ, imò suspirio pio plus facis: quia maius animæ tuæ decus addis, quàm Christus in monte Thabor suo corpori: maioris potentia opus facis, quàm si te per lapidem penetres. Quid ergo cessamus, mortales? cur vobis momento à virtutum actione destitimus, qua tam admirabilis effectus provenit? Hinc Apostoli gaudent contumelijs: hinc insatiabili ardore feruntur, ut se, & alios ornent hoc admirabili dono. Et si crudelis est ille in seipsum, qui miserè conuolutum, vel congritum corpus suum, vno mentis actu in Deum, si possit, non sanet, quem dicemus eum, qui animæ suæ longè maius beneficium negat?

III, Optum

CONSIDERATIO VII. 51

III. Optabam enim ego ipse anathema
 esse à Christo, pro fratribus meis. Rom. 9.
 Magni Doctores & Patres existimant,
 Apostolum beato Christi consortio
 carere voluisse, vt Iudæi Gratiam con-
 sequerentur. Quo certè sensu alibi,
 Philip. 1. disertè affirmat, se propter il-
 los manere in carne, à qua aliàs effli-
 gitim dissolui cupiat, & esse cum Chri-
 sto. Præfert ergo alienum bonum Gra-
 tiæ, propriæ felicitati cælesti. Quia sci-
 licet nullum est hoc Dei dono excel-
 lentius, teste S. Augustino l. 9. de Trin.
 c. 18. ne beatitudo quidem. Nam 1. vt
 S. Thomas cit. a. 9. docet, donum Gratia,
 iustificantis impium, est maius, quàm do-
 num Gloria, beatificantis iustum: quia plus
 excedit donum Gratia dignitatem impij,
 qui dignus erat pœnâ; quàm donum Gloria
 dignitatem iusti; qui ex hoc ipso, quòd iusti-
 ficatus, est dignus Gloria. 2. Sicut essen-
 tia proprietatum, ita Gratia fons est
 bonorum beatitudinis; ac proinde
 etiam in seipsa præstantior. At illa,
 Deus æterne, quàm excellentia? nec

auris audiuit, neque in cor homini
ascendit. Quomodo igitur capiet ex-
cellentiam Gratia? 3. In finiti quo-
dammodo sunt appetitus mentis hu-
manæ. Satiatur hæc tamen bonis Glo-
riæ. Deus autem, qui maior est corde
nostro, nec tantum quodammodo, sed
vsquequaque infinitus, acquiescit in
Gratia. Quod si delectat eum etiam
beatitudo nostra, id ea ratione fit, quæ
& ipsa in censum Gratia venit. Nam
Gratia Dei vita eterna. Rom. 6. gaudet
que Deus remunerari nos largiter. Sa-
nè Gloriam nobis expetimus, Gratia
Deo placemus. Mensura Gloriam Gratia
& ingenua charitas expetit illam, ut
Deo gratior fiat; sui, quod est in illa
commodi rationem posterius habet.
sciens illa carere, vitiosum non esse; hæc
autem destitui, turpissimum, & miser-
rimum. Ideo Paulus, qui gloriam suam
æquo animo differri sustinuit, à Gratia
tamen, & charitate nullis vnquam mo-
dis separari se sueret. *Rom. 8.*

CON-